

Vltava 13. - 17. srpna 2010

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vláďa a Lída, Markéta, Standa, Gába, Magda, Karel J. a Simona, Karel H. a Eva, Helča S. a Michal

Pátek 13. srpna 2010 (příjezd do Branné/U Fíka): Pod hrozbou meteorologické mediální hysterie, umocněné nedávnými záplavami v severních Čechách a blížící se smrští s krupobitím v Praze a středních Čechách, jsme v pátek vyrazili směrem na jih. Původně jsme plánovali start této akce až na sobotu, ale na táboře v Borovanech jsme se domluvili na posunu začátku již na pátek, protože Karlové s Evou a Simčou měli splouvání Vltavy naplánováno na víkend.

Cesta v nás zpočátku příliš optimismu nevyvolávala, neboť hned za Prahou začala nechutná průtrž mračen - obloha byla temná, provazce vody spadaly shůry, no prostě hnus fialovej. Naštěstí ale, jakmile jsme minuli Příbram, vysvitlo sluníčko a předznamenalo tak podstatně příznivější obraz počasí, jež nám nakonec po celou akci docela přálo.

V Budějvicích Pavel s Helčou, Kájou a Pavlínkou zastavili na večeri v KFC a pak již v pohodě dojeli do Branné do nového tábořiště U Fíka, které jsme letos využili premiérově. Auty sice nebylo možné zajet až ke stanům, ale bylo to kompenzováno krásným travnatým placem, na němž jsme zřídili své tábořiště. Naše plátěné obydlí jsme vztyčili na klidném místě na konci kempu blízko vodácké bašty U Fíka, podle níž je pojmenován celý kemp. Pavel pak zajel do Kaplice k nádraží pro Standu, Gábu a Majdu, kteří naštěstí dorazili vlakem ve výrazně použitelnějším stavu než „čerstvouši“ na červencové Sázavě. Než se vrátil, rozšířili naše počty i Vláďa, Lída a Markéta.

Po postavení stanů jsme se přesunuli k Fíkovi, kde jsme dali pívko a pak pozvolna a nenápadně začala smršť v podobě četných rund místní speciality Fíkovice. Pod tímto názvem se skrýval kalíšek třešňovice s koktejlovou třešničkou. Jen Standa byl „nějakej divnej“ - koupil si vaječňák a Fidorku. Do vaječňáku se mu ale přitom dlouho moc nechtělo, až mu ho nakonec musel Kája donést až do stanu, kam předtím zmizel.

O něco později začalo pršet, tak jsme se přesunuli k zastřešenému sezení, ale déšť naštěstí neměl dlouhého trvání. Po půlnoci přijeli ještě Karlové a Eva, akorát včas, aby ještě stihli jednu rundu. V bufýtku mezitím vyhlásili poslední objednávku, načež se vytvořila u okénka fronta, která se pravidelně doplňovala a zmizela asi až za půl hodiny.

Po zavíračce jsme se přesunuli do stanů, jen Karlové ještě chvíli poseděli spolu s dvěma lahvičkami rumíku...

Sobota 14. srpna 2010 (Vyšší Brod - Branná/U Fíka; 21,0 km): Ráno jsme postupně vstávali mezi 8 a 10 hodinou. A protože jsme nemuseli balit stany, byli jsme v pohodě a nikam nespěchali. Po snídani, kterou jsme zakončili rundou Fíkovice (až na zodpovědné řidiče) jsme kolem poledne vyrazili do Vyššího Brodu.

Mladíši se celkem rozumně rozhodli pro zapůjčení raftu v osvědčené půjčovně Inge, protože 32 kubíků vody pouštěných z Lipna vyvolávalo zasloužený respekt, a ti zkušenější z nás tak mohli díky tomu být klidnější.

Po příjezdu do Vyššího Brodu jsme složili lodě u mostu a auta nechali do zítřka na parkovišti, s tím že řidiče sem ráno hodí Simča, jejíž příjezd jsme očekávali večer. To nám ušetřilo další čas.

A pak již jsme konečně vypluli při složení posádek: Pavel s Pájou v Žlababě, Helča a Kája v Tsunami, singlující Vláša ve Žbluňku a Karel J. v Džousyce, Karel H. s Evou v Pirátovi a maháradža Standa se svým harémem - Gábou, Magdou, Lídou a Markétou v zapůjčeném raftu.

Počasi bylo přívětivé, sluníčko svítilo, vody v řece spousta, zkrátka fantastické vodácké podmínky. A hned na začátku nás čekal luxusní jez **Bílý mlýn**. Voda se přelávala ze stran přes betonové kozy, takže to ve šlajsně trochu připomínalo vanu s vířivkou. Navíc pod šlajsnou se tradičně zdvihala velká vlna, která vydatně zalávala, proto až na raft jsme ji v kánoích raději sesinglovali (Karel J., Helča, Vláša, Pavel a Kája).

Vltava frčela extrovně, to jsme tu ještě nezažili, ale na rozdíl od loňské Otavy to bylo bezpečné. K pocitu bezpečí přispěly samozřejmě i vesty, jimiž většina z nás byla tentokrát vybavena. Po celou dobu nás vpřed nesly pěkné vlnky, ani jsme nemuseli moc pádlovat a frčeli jsme nebývale rychle. Čas ale zbyl i na srážечky spojené s degustací Hu-Hu či bavoráčka. Párkrát nás přitom silný a rychlý proud nahnal do křovin na břehu. Nejvíce jsme se zasmáli, když Karel H. s Evou takto málem vyjeli se svojí lodí až na břeh. Drželi se ale pevně, takže je soulodí zase vytáhlo zpět.

Dalším jezem, jež nás čekal, byl **Herbertov**. Po dřevěné šupně, která je zde již léta pro usnadnění splouvání nainstalována, to šlo v pohodě. Určité obtíže však způsoboval boční proud, který pod šlajsnou srážel lodě doprava, na což doplatil Vláša, který to se Žbluňkem narval k pobavení přihlížejících čelně do zdi. Kdyby byl vybaven airbagem, tak by měl ze Žbluňku vzducholod'. Naštěstí kolizi ustál a necvakl se.

Helča s Kájou a Karel, kteří jeli jako poslední, pak byli ještě svědky nepříjemného momentu, jak se zde nějací Angličané málem utopili. Díky svým chabým schopnostem řídit loď se totiž netrefili do šlajсны, takže „sjeli“ po spádové desce. Pod ní se pak již dle očekávání práskli ve válcí, který je pak docela dlouho mlel. Již předtím jsme ale viděli několik lodí, které měly podobné problémy s trefením se do šlajсны. Zkušenější vodáci kolem z toho byli zjevně víc vynervovaní než posádky zmíněných Bludných Holanďanů.

Na Herbertově jsme zastavili na konci cvičného kanálu pod jezem, kde jsme se v místním bufýtku občerstvili tradičními fastfoodovými specialitami: burgry, hot-dogy, pivkem či limonádou. Pavel si zde vylovil z řeky vestu, ke které se nikdo nehlásil, ač se vypytał kolem stojících vodáků, zda není někoho z jejich party. A protože ani do našeho odjezdu nikdo, kdo by jí postrádal, nedorazil, tak jsme si jí nakonec nechali.

Více-méně ve srážечce jsme pokračovali v plavbě, kterou nám zpestřil Standa. Ten se nejprve vykoupal sám a po opětovném nalodění se toto potěšení dopřál a všem členkám jeho posádky. Vltava nás mezitím donesla až do Rožmberka, kde jsme se kolem čtvrté zastavili na pozdní oběd v levobřežní hospůdce V Podhradí. Zde jsme si na terase u řeky celkem pochutnali a vydatně se nasýtli. Páje se ale stejně nejvíce líbila houpačka, na níž se s ní někteří z nás zhoupali.

Pak již jsme pokračovali, v pohodě spluli retardérou **jez** - tentokrát si do něj troufl i Karel H. - a pak unášení řekou pokračovali zbývajícími deset kilometrů až K Fíkovi, kam jsme dorazili kolem sedmé hodiny. Byla zde také již Simča.

Večer jsme se rozhodli spáchat ohýnek, jenže v okolí bylo žalostně málo dříví. Standa s Kájou a Vlášou proto vyrazili na „lov“ do okolí. Po vzoru pravěkých lovců ho donesli pořádnou fůru na kmínku, na němž ji měli zavěšenu v síti pohotově získané z balíku slámy.

Zažehli jsme oheň, Karlové grilovali masíčka, ale bohužel začalo poprchávat, tak jsme na sebe hodili pláštěnky. Naštěstí déšť byl jen lehký, tak se dalo u ohně sedět celkem bez problémů, a později úplně ustal. Pavel tak mohl trochu zahrát na kytaru (sám protože Vláša vytuhl ve stanu). Pak se k nám připojila partička opilých Slováků, s nimiž jsme hodili řeč, ale

zábava spíš vázla, tak pak postupně odešli, respektive jeden z nich, který toho nevypil tolik a měl díky tomu dostatek soudnosti, je sám vystrnadil.

Někdy kolem půlnoci pak dorazili poslední účastníci zájezdu - Helča ml. s Michalem. Ještě předtím ale trochu bloudili po okolí - ano to světlo na druhém břehu, jež jsme zahlédli poté, co jsme jim telefonicky upřesnili trasu, bylo jejich auto...

Neděle 15. srpna 2010 (Branná/U Fíka - Nové Spolí; 12,3 km): Ráno bylo sice zataženo, ale dopoledne vylezlo k našemu potěšení sluníčko a nakonec se stejně jako včera udělalo hezky. Po snídani jsme nejprve sjeli pro auta do Vyšáku, čemuž ale předcházela nepříjemnost, kdy Karel J. nejdřív musel vyměnit píchlé kolo, jež spatřil ve chvíli, kdy spolu s ostatními řidiči přišel ke svému vozu.

Poté, co jsme měli všechny auta U Fíka, sbalili jsme, naložili věci a přešli do kempu ve Spolí. Zkoušeli jsme také ubytování v Loděnici u Rechlí, ale prý zde již několik let není možné. Zajímavé, že Majda zde před týdnem s partou dětí spala - no ale asi to bylo ze známosti a ne komerčně. Kemp ve Spolí byl ale nakonec k našemu příjemnému překvapení téměř prázdný, tak jsme si zase zabrali krásný travnatý plácek na konci tábořiště.

Standa, Gába a Majda, kteří přešli s řidiči do Krumlova, pak bohužel pokračovali dál - odjížděli totiž (ke své velké smůle) domů. Vlád'a je proto, poté co jsme si postavili stany, alespoň odvezl na autobusové nádraží.

Řidiče Pavla, Helču ml., Vlád'u a Karla J. odvezl nazpátek k Fíkovi Karel H., který dnes s Evou plavbu vynechal.

Před startem dnešního vodního putování jsme přeskupili posádky plavidel. Zbytek posádky raftu, Lída a Markéta, se nalodil do uvolněného Piráta, Simča zaujala místo háčka u Karla J. a Helenka s Michalem si půjčili kánoe v Inge.

Na řeku jsme vypluli v jednu hodinu. Sluníčko hřálo, voda frčela a tak byla „poho - pohodička - pohoda“. A stejně jako včera jsme se i dnes plavili většinou v soulodí. Tentokrát však došlo k několika pikantním momentům. Nejprve nás proud narval na břeh takovým stylem, že krajní kánoe s Lídou a Markétou v jednu chvíli po něm jela natočená snad o 90°, což Pavel okomentoval slovy: „A pak že to nejde jet po dvou.“

Méně úsměvný byl moment, kdy Helče ml. spadla do vody plná láhev Amundsena Energy, kterou dostala dopoledne ke svátku. Taková škoda!

Ve finále pak naše soulodí opět najelo na břeh a tentokrát to krajní kánoe s Karlem a Simčou už neustála. Dno Džousyky zaskřípělo, ruce držící soulodí se napnuly, a pak již jsme slyšeli jen Karlovy pokyny: „Nevystupovat! Nevystupovat! Vystupovat!“, ale to již k pobavení všech plavali.

Měli jsme hlad, a tak o něco později jsme zastavili u jednoho z četných pobřežních bufýtku. Pojedli jsme nějaké ty párky, klobásy - dokonce i grilované steaky zde měli. Jen nás trochu šokovali Helča ml., Michal, Karel a Simča, kteří si k romantickému dřevěnému stolku donesli v plastovém kelímku mojito. To už tedy byla totální destrukce vodáctví na českých řekách. Karel pak po vypití nápoje, po němž mu zbyl prakticky plný kelímek ledu, ho začal házet do vzduchu, takže jsme byli záhy zasaženi krupobitím. To jsme ještě netušili, že mnohem horší a hlavně skutečné krupobití se žene na Prahu a střední Čechy. Tady na jihu ale bylo fajnové léto a my si ho užívali.

Helča ml. už pozvolna začínala mít formu, což Michal se znepokojením hodnotil: „Nebezpečně se směješ.“

No a krátce po vyplutí se Karel se Simčou opět práskli - to bylo za to krupobití. Horší bylo, že Karel přitom utopil plnou láhev rumu. Někdo tam nahoře nás asi chránil před pohromou tím, že naše zásoby systematicky topil.

I tak nám ale zbylo dost Hu-Hu, bavoráka či Simčina medvědího mlíka. Michal také dokoupil v bufetu láhev nějakého příšerného „lepidla“ chutí připomínající zkvašené gumové medvídky. Zřejmě bylo vyrobené ve Spolaně, ale stejně se vypilo!

Také dnes nás čekaly jezy, i když jen dva. Oba - [retardéru ve Větrní](#) a hezkou šlajсну [Konopa](#) pod Papouščí skálou - jsme zvládli bez mrknutí oka. Jen Karel J. se Simčou se pod Konopou do třetice všeho dobrého cvakli. Holt, když se daří, tak ve velkém. Karel H. s Evou jen pobaveně mávali z druhého břeh, odkud naše snažení pozorovali.

O chvíli později jsme připluli do kempu v Novém Spolí, přičemž si osvěžující leč nedobrovolnou koupel dopřáli ještě Helča ml. s Michalem. Helča byla přeci jen v tu chvíli již značně nestabilní. Vehementně sice trvala na tom, že dle původního plánu si s Michalem ještě sami projedou Krumlov, aby mohli jet zítra domů, ale to jí Helča st. po delším přemlouvání rozmluvila.

Když ji pak Michal, po vrácení kánoe do místní pobočky Inge, přinesl na rameni za ostatními ke stanům, věděli jsme, že už se nemusíme obávat o to, co by se za toho stavu vody a tohoto stavu kormidelnice mohlo přihodit.

Po sprše a převléknutí jsme vyrazili do centra Krumlova, kam již předtím chvátali Karel J. se Simčou. Karel H. s Evou již mezitím zabrali místa na večeři v osvědčené krčmě Maštali. Na večer totiž měli zakoupené lístky na muzikál Robin Hood v divadle s otáčivým hledištěm v zámecké zahradě. Tam šli spolu s Koudelkou a Katkou, Lenkou a Martinem a Klárou, kteří sem večer přijeli z Prahy a po představení se i spolu s Karlem H. s Evou vraceli domů.

Ještě před odchodem z tábořiště jsme se zasmáli při jiném představení, nikoli divadelním, nýbrž reálným. Byl jím poslech talk-show ze stanu, kde se Michal dlouhé minuty s nezměrným úsilím snažil převléknout na cestu do města Helenku. Byla to opravdu zábava k popukání, zejména pak jeho lamentování při zapínání podprsenky, které doprovázely Helenčiny záchvaty smíchu.

V Maštali, kde jsme se nakonec všichni sešli, jsme si konečně pořádně nacpali bachory. Obzvláště mix-gril pro jednoho (ve skutečnosti spíše pro dva) nebo mix-gril pro dva (to ať si spočte každý sám) dal jejich poživatelům docela zabrat. Ale krásně.

Po večeři pak jedna skupina vyrazila do divadla, druhá si na vytrávení dala tradiční noční procházku po Krumlově. Přitom jsme zašli na zámek a také ještě obhlédli jezy, které nemilosrdně drtily vodní masu. Tma spojená s hlukem padající vody v nás docela vzbudila obavy ze zítřejší plavby.

Ještě jsme si chtěli dát zmrzlinový pohár, ale asi ve třech restauracích jsme neuspěli, protože zrovna zavírali, nebo se tak alespoň tvářili, přestože bylo teprve deset hodin. To nám mozky nebraly, ale hlavně jsme na to zde nebyli v předchozích letech zvyklí.

Nakonec jsme ale přeci jen uspěli, i když nás zmrzlina a nějaké to pití stály, s mírnou nadsázkou, ne o moc méně než předtím večeře v Maštali. Mezitím krátce sprchlo, ale byl to jen takový pozdrav shůry.

Po návratu do kempu jsme ještě chtěli zajít na jedno pivko, ale jak v kempu tak v nedaleké Oáze již také měli zavřeno. Tak jsme si sedli na velkou dřevěnou lavici u stanů, Helenka vytáhla potravinovou tašku s dobrotami, a aby je zítra nemusela vézt domů, dala je do placu. A protože večeři jsme již strávili, nemusela nás ani moc pobízet. Aby se nám dobře spalo, pustili jsme se do salámů, brambůrek, rohlíků, rajčat a dalších pochutin a brzy je spořádali...

Pondělí 16.srpna 2010 (Nové Spolí - Zlatá Koruna; 16,8 km): Po snídani a sbalení bagáže přešli Vláďa a Pavel auty do kempu ve Zlaté Koruně, kde postavili stany. Helča sem pak pro ně sjela Michalovým (půjčeným) autem, a odvezla je zpět do Spolí. Sama pak odjela k pivovaru, kde na ně měla dle domluvy počkat.

Singlující Karel a Helenka s Michalem, jimž Helča na tento úsek půjčila Tsunami, mezitím vyrazili na plavbu skrz Krumlov, kterou v pohodě zvládli. U pivovaru už na ně čekaly s auty Simča a Helča, jež zde převzala Tsunami a jako jediná zůstala. Ostatní odjeli zpět do Prahy. Hlavní flotila ve složení Pavel a Pája ve Žlababě, Vláďa a Kája ve Žbluňku a Lída a Markéta v Pirátovi vyplula kolem poledne. To již opět vylezlo sluníčko a bylo zase hezky.

A hned první jez [Na Rechlich](#) nám ukázal, že vody je opravdu hodně. Háčkově a částečně i zadáci totiž dostali od vlny pod dřevěnou šupnou, umístěnou v posledním poli u pravého břehu, takovou vodní nálož, že byli totálně durch. Poté, co jsme vylili vodu z kánoí, pokračovali jsme dále. Žlababa se Žbluňkem zastavily o kus dál u břehu, aby jejich posádky počkaly na holky, které se při vylévání trochu zdržely. Pavel se přitom domáhal na Vláďovi, parkujícím o několik metrů výše, lahve Hu-Hu, což Kája se smíchem okomentoval slovy: „Když nejde Hu-Hu k tátovi, musí jít táta k Hu-Hu.“

Další jez - [U Liry](#) - vypadal již při včerejší večerní prohlídce dost hustě. Pod šlajsnou se zdvihala asi metrová vlna dobrá tak na trénink vodního rodea, pod spádovou deskou zhruba z půlky toku až k pravému břehu se zase nebezpečně točila voda. Ani nešlo vysadit háčky u pravého břehu, aby přešli po kamenné náplavce, protože by se pro ně v silném proudu velmi špatně vracelo.

No a když jsme začali sledovat posádky z jiné party, jak se pod šlajsnou cvakají jedna za druhou, tak jsme si říkali, že tentokrát asi nevlhneme trochu víc.

Pavel s Pájou, jehož pak následovaly i Lída s Markétou, nakonec raději zvolil nejjednodušší splutí po spádové desce podél pravé kozy šlajсны, kde to bylo „zadarmo“ a ani to tam nešplouchlo.

To Vláďa s Kájou do toho šli a bez zaváhání zamířili do šlajсны, sklouzli z vysokého schodu a pak se doslova zastavili při najetí do vysoké vlny. Dříve, než se stačili propádlovat dál, je ze zadu potichu zalila voda. A pak jejich ponorka vyplula ven. Necvakli se, ale stejně tam byli! Na mělčině u malé levobřežní plošinky na konci vyústění schůdků asi 30 metrů pod jezem vylili vodu a pokračovali dál s ostatními. Retardéru [Mrázkova mlýnu](#) jsme pak jeli rovnou. Pavel slíbil háčkům, že když je voda tak vysoko, tak bude vlna pod jezem zalitá a moc nešplouchne. Ale stejně šplouchla!

V dalším klidnějším úseku jsme pluli podél nábřeží, na němž je mnoho líbezných restaurací. Voda nyní byla tak vysoko, že hosté obědvající na jejich zahrádkách byli jen asi půl metru nad hladinou.

A konečně jsme byli u největší atrakce - [Jelení lávky](#). Po loňském probagrování a úpravě dna táhl proud silně vpřed a u zdi navigace vytvářel ostré rozhraní se silným vracákem. Vysadili jsme Páju na náplavce a vyložili bagáž a pak si to užívali při několikerém průjezdu, dvakrát také jelo soulodí Žbluňku s Pirátem. Všechny průjezdy byly bez ztráty květinky, i když vlna pěkně zalévala. Zato mnoho lodí ostatních vodáků se vycvakalo.

Když jsme si to dostatečně vychutnali, naložili jsme pod jezem bagáž a Páju a pokračovali dál. Jen Pavel měl velké potíže při překonávání vracáku, protože bez pořádného záběru háčka to byla rachota. Vláďa mu tak musel stojíc na kamenech u břehu pomoci vytažením kánoe až k rozhraní proudů.

Za chvíli jsme byli u pivovaru, kde jsme již společně s Helčou zašli do bufýtku na občerstvení v podobě klobás, špekáčků, hranolek či pizz. A protože sluníčko pálilo o sto šest, skryli jsme se pod slunečníkem a zchladili se pivkem.

Do Zlaté Koruny jsme pak pokračovali krásným lesnatým úsekem často sražení v soulodí. Nevědomky jsme přitom překonali 3000. kilometr plavby našich vodáckých akcí, takže jsme to ani neoslavili! Vltava svižně tekla, lodě skákaly po malých vlnkách - no pohoda.

I na posledním dnešním jezu - retardéře v [Rájově](#) - jsme se trochu vyřádili. Helča dokonce na háčku průjezd natočila na kameru. Byla zde i partička, co sjížděla retardéru několikrát jen na

vestách - odvážlivci, notně posílení a zahřátí nějakou tou kořalkou, měli dokonce dvě vesty - jednu na těle a jednu jako plínky na zadku.

V kempu ve Zlaté Koruně bylo tradičně docela plno, ale přeci jen volněji než v předchozích letech. Převlékli jsme se a večer zašli na večeři do místní „továrny na krmení vodáků“ - monstr bufetu, kde jsme dostali jídlo do těch příšerných plastových šmejdů. No aspoň, že pivko bylo dobrý.

Uložili jsme Páju, na níž lezla nějaká viróza, a pak si v pěti ještě zahráli Pavlovu vodáckou hru „Putování po Sázavě“, která se konečně dočkala premiéry. Vozil ji totiž s sebou na vodu už od jara, ale vždy nás bylo tolik, že na ni nikdy nedošla řada. Přípitek při srážce, který díky důmyslným pravidlům probíhal téměř v každém kole nakonec dostal Helču, která odpadla jako první. Ostatní ji pak následovali do spacáků jen o chvíli později...

Úterý 17. srpna 2010 (Zlatá Koruna - Boršov nad Vltavou; 19,0 km): Ráno nás zaskočila nepříjemná zima, ke které se později přidalo mrholení. Začali jsme proto váhat, zda se vypravit na plavbu i dnes a zda raději nesbalit a nejít domů rovnou.

Nakonec rozhodlo to, že tak skvělé vodní podmínky už tu taky nikdy nemusíme zažít. Naše sestava se ale přeci jen nakonec zredukovala, když nejprve odpadly Helča s Pájou, kterým nebylo nejlépe již včera, a k nim se přidal i Vlád'a, na nějž také cosi lezlo.

Na druhou stranu tak alespoň odpadla starost s převozem aut. Helča s Pájou se vypravily alespoň na prohlídku místního kláštera, Vlád'a spal, a na řeku tak vypluly jen Lída s Markétou a singlující Pavel a Kája. A celou cestu si pak blahořečili, že to nevzdali.

Počasi nakonec docela šlo, ale hlavně řeka tekla naprosto lahůdkově. Díky nadstavu vody se jednalo vlastně o 19 kilometrů dlouhou nekonečnou peřejku, v níž lodě pořád poskakovaly po vlnkách. V okolí krásná netknutá příroda, několikrát jsme zkusili i průjezd nově vzniklým ramenem mezi vrbičkami a křovinami, jež se spojovalo o kus dále s hlavním tokem. Byl to skutečně nepopsatelně skvělé.

Vltava frčela takovou rychlostí, že za tři čtvrtě hodiny jsme již zastavovali v oblíbeném bufetu U placek, kde krom nás byli asi jen dvě další lodě. Pochutnali jsme si na skvělých plackách s česnekovou, italskou či sýrovou příchutí, zapili to limčou a pak jsme zase pluli dál.

Ani se ale nešlo moc srazit, protože odlehčené přídě Žlababy a Tsunami nás přitom skrápěly vodní sprškou větší než bylo žádoucí. To nám ale nevadilo. Plavili jsme se blízko sebe a popovídali si z lodi do lodi.

Na konci dnešní trasy jsme již jen přenesli poslední [jez v Březí](#), kde Kája vymýšlel, jak by šel krásně sjet, až ho Pavel musel usměrnit. No a kolem druhé hodiny jsme byli v Boršově. Čistého času plavba zabrala jen něco málo více než dvě hodiny, a to jsme ani nemuseli moc hrábnout pádlem.

Helča s Pájou a Vlád'a zde již čekali, tak jsme naložili lodě a bagáž, převlékli se a pak vyrazili zpět z této opravdu vydařené akce.